

Dimecres XIII de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 8,28-34): En aquell temps, Jesús va arribar a l'altra banda del llac, al territori dels gadarencs, i l'anaren a trobar dos endimoniats que venien de les coves sepulcral. Eren tan perillosos que ningú no s'aventurava a passar per aquell camí. Els endimoniats es posaren a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Fill de Déu? ¿Has vingut aquí a turmentar-nos abans d'hora?». Un tros lluny, hi pasturava un gran ramat de porcs. Els dimonis suplicaven a Jesús: «Si ens treus fora, envia'ns al ramat de porcs». Ell els digué: «Aneu-hi». Els dimonis van sortir i se n'anaren als porcs. Llavors tot el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici, i van morir ofegats dintre l'aigua. Els porquers van fugir, anaren a la ciutat i escamparen la notícia de tot el que havia passat i el cas dels endimoniats. Tota la ciutat va sortir a trobar Jesús i li suplicaren que abandonés el seu territori.

«Li suplicaren que abandonés el seu territori»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem un trist contrast. “Contrast” perquè admirem el poder i majestat divins de Jesucrist, a qui voluntàriament se sotmeten els dimonis (senyal que ens ha arribat el Regne dels cels). Alhora, però, deplorem l'estretor i mesquinesa de què és capaç el cor humà en rebutjar el portador de la Bona Nova: «Tota la ciutat va sortir a trobar Jesús i li suplicaren que abandonés el seu territori» (Mt 8,34). I “trist” perquè «el qui és la llum veritable (...) ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit» (Jn 1,9-11).

Més contrast i més astorament si parem atenció en el fet que l'home és lliure i aquesta llibertat té el “poder d'aturar” el poder infinit de Déu. Diguem-ho d'una altra manera: la infinita potestat divina arriba fins on li ho permet la nostra

“poderosa” llibertat. I això és així perquè Déu ens estima principalment amb un amor de Pare. Ell és Pare i, per tant, no ens ha de sorprendre que Ell sigui molt respectuós de la nostra llibertat: Ell no imposa el seu amor, sinó que ens el proposa.

Déu, amb saviesa i bondat infinites, governa providencialment l'univers respectant la nostra llibertat; també quan aquesta llibertat humana li gira les espatlles i no vol acceptar la seva voluntat. Ben al contrari del que pugui semblar, no se li escapa el món de les mans: Déu ho porta tot a bon terme, malgrat els impediments que li podem posar. De fet, els nostres impediments són, abans de res, impediments per a nosaltres mateixos.

Amb tot, hom pot afirmar que «enfront a la llibertat humana Déu ha volgut tornar-se “imponent”. I es pot dir que Déu paga pel gran do [la llibertat] concedit a un ésser creat a la seva imatge i semblança [l'home]» (Joan Pau II). Déu paga!: si el fem fora, Ell obeeix i marxa. Ell paga, però nosaltres perdem. Sortim guanyant, en canvi, quan responem com Santa Maria: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38).